

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 581/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Floriánom Karabinošom, Romanova 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 40/2016 z 22. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. februára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tost 40/2016 z 22. novembra 2016 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Bratislava ČVS: PPZ-281/NKA-PZ-BA-2016 podľa § 206 ods. 1 a 4 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vznesené obvinenie za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona.

3. Uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. 3 Tp 7/2014 zo 4. mája 2016 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku prvostupňový súd neuložil dohľad probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom.

4. Proti rozhodnutiu špecializovaného súdu podal (okrem iných obvinených) sťažovateľ sťažnosť, o ktorej najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tost 19/2016 z 25. mája 2016 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

5. Sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby, o ktorej rozhodol sudca pre prípravné konania špecializovaného súdu uznesením sp. zn. 3 Tp 7/2014 z 9. novembra 2016. Proti uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 40/2016 z 22. novembra 2016.

6. Sťažovateľ je presvedčený, že uznesením najvyššieho súdu konajúceho o jeho osobnej slobode boli porušené ním označené základné práva zaručené mu ústavou a práva zaručené dohovorom, pretože vo veci konali nezákonní sudcovia.

7. Svoj záver o porušení ním označených práv odôvodňuje sťažovateľ tým, že v tej istej trestnej veci rozhodovali dva rôzne senáty najvyššieho súdu, keďže o jeho sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby rozhodoval senát najvyššieho súdu 6 T v zložení JUDr. Štefan Michalík – predseda senátu, JUDr. Daniel Hudák a JUDr. Peter Paluda a o jeho sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby rozhodoval senát najvyššieho súdu 2 T v zložení JUDr. Libor Duľa – predseda senátu, JUDr. Martin Bargel a JUDr. František Mozner.

8. Sťažovateľ pritom poukazuje na čl. II ods. 5 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2016 v znení jeho opatrenia č. 11 (ďalej len „rozvrh práce“), podľa ktorého veci opätovne predložené najvyššiemu súdu sa pridelia senátu, ktorý mal naposledy vec pridelenú, a to aj v prípade, ak je nápad veci do senátu zastavený. Aj v čase rozhodovania o druhej sťažnosti existoval senát 6 T, v ktorom pôsobili dvaja sudcovia najvyššieho súdu, ktorí tvorili tento senát v čase rozhodovania o prvej sťažnosti (JUDr. Štefan Michalík, JUDr. Daniel Hudák). Sťažovateľ sa domnieva, že vec mala byť pridelená tomuto senátu a nie senátu 2 T, keďže ide o opätovne predloženú vec v rovnakej trestnej veci. Pretože vo veci rozhodovali nezákonní sudcovia senátu 2 T, došlo tým k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces a tým aj práva na osobnú slobodu, keďže jeho väzba pretrváva rozhodnutím, ktoré nebolo vydané v súlade so zákonom.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1) Základné právo [REDAKOVANÉ]... zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 2 Tost 40/2016 zo dňa 22. 11. 2016 bolo vydané nezákonnými sudcami, bolo porušené.

2) Základné právo [REDAKOVANÉ]... zaručené čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že vec

sťažnosti voči uzneseniu sudcu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica vo veci sp. zn.: 3 Tp/7/2016 zo dňa 09. 11. 2016 na Najvyššom súde Slovenskej republiky prejednal senát 2 T obsadený nezákonnými sudcami a tento senát vydal uznesenie sp. zn.: 2Tost 40/2016 zo dňa 22. 11. 2016, bolo porušené.

3) Základné právo [REDAKOVANÉ]... zaručené čl.17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že pri prejednaní veci a rozhodnutí uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 2Tost 40/2016 zo dňa 22. 11. 2016, absentovali zákonné podmienky pre rozhodovanie a teda pre obmedzenie jeho osobnej slobody, bolo porušené.

4) Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 2Tost 40/2016 zo dňa 22. 11. 2016 sa zrušuje.

5) [REDAKOVANÉ]... priznáva finančné zadostučinenie v sume 30.000,- €..., ktoré je povinný zaplatiť Najvyšší súd Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu

6) Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ]... trovy konania tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu na účet jeho právneho zástupcu a to do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcej z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

12. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

13. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

16. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „*ad hoc*“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09).

17. Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo za účelový (II. ÚS 893/2014). Podľa názoru ústavného súdu ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte (napr. IV. ÚS 116/2011).

18. Za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon tejto funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. I. ÚS 239/04, II. ÚS 417/06, III. ÚS 285/2010).

19. Podstatou sťažnosti je námietka sťažovateľa, že o jeho sťažnostiach síce proti rôznym uzneseniam, ale v tej istej trestnej veci rozhodovali dva rôzne obsadené senáty najvyššieho súdu, čím došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a v dôsledku toho, že jeho väzba nesprávnym rozhodnutím pretrváva, došlo aj k porušeniu čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 dohovoru.

20. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcej sa práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva, že zákonnosť súdu musí byť okrem iného založená na jeho zložení. Súd zriadený zákonom musí byť teda obsadený zákonným spôsobom (napr. rozsudok ESLP vo veci *Buscarini v. San Marino* zo 4. 5. 2000).

21. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4.

22. Podľa § 3 ods. 4 zákona o súdoch zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

23. Podľa § 3 ods. 10 zákona o súdoch súdy sú povinné používať pri výkone súdnictva, najmä pri pridelení a prerozdelení vecí, vedení súdnych registrov a vyhotovovaní rozhodnutí a iných písomností programové a technické prostriedky schválené Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“).

24. Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

25. Podľa § 51 ods. 1 prvej vety zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.

26. Podľa § 51 ods. 2 zákona o súdoch podmienka náhodného výberu podľa odseku 1 je splnená vtedy, ak sa má vec prideliť jednému z aspoň dvoch senátov, samosudcov alebo súdnych úradníkov.

27. Podľa čl. II ods. 2 rozvrhu práce ak osobitný predpis alebo tento rozvrh práce neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.

28. Podľa čl. II ods. 3 rozvrhu práce rozdelenie práce medzi jednotlivé senáty kolégií najvyššieho súdu je uvedené v osobitnej časti rozvrhu práce.

29. Podľa čl. II ods. 5 rozvrhu práce veci, ktoré boli opätovne predložené najvyššiemu súdu, sa pridelia senátu, ktorý mal naposledy vec pridelenú (resp. naposledy konal alebo rozhodoval), a to aj v prípade, ak je nápad vecí do senátu zastavený; ak takého senátu pre zmenu v organizácii práce niet alebo do senátu nie je zaradená väčšina jeho naposledy vo veci rozhodujúcich členov, vec sa pridelí náhodným výberom podľa odseku 1. Za senát, ktorému bola vec naposledy pridelená (ktorý vo veci samej konal alebo rozhodoval naposledy), sa považuje aj senát označený v osobitnej časti iným poradovým číslom, ak je do tohto senátu zaradená väčšina naposledy vo veci rozhodujúcich sudcov.

30. Podľa čl. II ods. 6 rozvrhu práce v trestných veciach, ktoré boli opätovne predložené najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaní po tom, ako najvyšší súd už konal a rozhodol o odvolaní, sa vec po lustrácii pridelí senátu, ktorý vo veci samej rozhodoval naposledy; ak takého senátu pre zmenu v organizácii práce niet alebo do senátu nie je zaradená väčšina jeho naposledy vo veci rozhodujúcich členov, vec sa pridelí náhodným výberom podľa odseku 1. Za senát, ktorý vo veci samej rozhodoval naposledy, sa považuje aj senát označený v osobitnej časti iným poradovým číslom, ak je do tohto senátu zaradená väčšina naposledy vo veci rozhodujúcich sudcov.

31. Z osobitnej časti rozvrhu práce vyplýva, že do registra Tost sa zapisujú sťažnosti proti rozhodnutiam krajských súdov v trestných veciach, ak tieto sudy rozhodovali v prvom stupni; register sa vedie v elektronickej podobe.

32. Namietané porušenie práva na zákonného sudcu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľ v tom, že najvyšší súd v tej iste trestnej veci nerozhodoval v jednom senáte (v tom, ktorému bola pridelená prvá sťažnosť) a nedodrжал tak postup podľa čl. II ods. 5 rozvrhu práce.

33. Podľa názoru ústavného súdu na pridelovanie trestných vecí sa použije ustanovenie čl. II ods. 5 rozvrhu práce, resp. čl. II ods. 6 rozvrhu práce vtedy, ak sa nemôže použiť ustanovenie čl. II ods. 2 rozvrhu práce a uplatňuje sa len v prípadoch, v ktorých bol rozsudok v odvolacom konaní zrušený, vec bola vrátená súdu prvého stupňa a po opätovnom rozhodnutí vo veci samej rozsudkom je takéto rozhodnutie znovu predkladané najvyššiemu súdu na odvolacie konanie. V ostatných prípadoch sa uplatní čl. II ods. 2 rozvrhu práce, teda náhodným výberom sa vec prerozdelení medzi jednotlivé senáty najvyššieho súdu tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania ich pridelenia.

34. Náhodným výberom sa preto pridelujú aj veci, ktorých predmetom je rozhodovanie o sťažnostiach proti uneseniam o väzbe vydaným postupne v prípravnom konaní vedenom v tej istej trestnej veci, ako tomu bolo aj v prípade sťažovateľa. Rovnako sa postupuje aj pri sťažnostiach v súdnom konaní na súde prvého stupňa, ktoré sa zapisujú do registra Tost, ak je najvyšší súd sťažnostným (nadriadeným) súdom.

35. Ústavný súd konštatuje, že rešpektovanie ústavného princípu zákonného sudcu je premietnuté aj do požiadavky, aby jednotlivé ustanovenia rozvrhu práce neboli vnímané izolovane, ale okrem spojitosti s jeho ďalšími ustanoveniami aj v spojitosti s relevantnými ustanoveniami zákona o súdoch, Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 291/2006 Z. z. (ďalej len „rokovací poriadok“) a Registratúrneho poriadku a registratúrneho plánu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaného v zmysle zákona

č. 395/2002 Z. z. o archívoch a registratúrach a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

36. V intenciách uvedeného ústavný súd preskúmal dotknuté ustanovenia rozvrhu práce, ktorý je uverejnený na internetovej webovej stránke najvyššieho súdu, v súvislosti s námietkou sťažovateľa a zistil, že rozvrh práce bol vydaný v zmysle zákona o súdoch a rokovacieho poriadku. Článok II ods. 6 rozvrhu práce možno chápať ako osobitné ustanovenie vo vzťahu k čl. II ods. 2 a 5, ktoré sa aplikuje len v trestných veciach, a to konkrétne v prípade opätovného predloženia veci najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaní. Už z uvedeného je zrejmé, že čl. II ods. 6 rozvrhu práce sa nemôže vzťahovať na sťažovateľov prípad, v ktorom vec nebola opätovne predložená najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaní, ale išlo o sťažnosť proti uzneseniu, ktorým špeciálny súd zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby. Sťažnosť bola najvyššiemu súdu predložená potom, ako bolo o predchádzajúcej sťažnosti právoplatne rozhodnuté. Čl. II ods. 6 rozvrhu práce je navyše špeciálnym ustanovením vo vzťahu k čl. II ods. 5, ktorý sa týka opätovného predloženia veci najvyššiemu súdu v iných ako trestných veciach.

37. Ak teda nebolo možné postupovať podľa osobitných ustanovení všeobecnej časti rozvrhu práce najvyššieho súdu, uplatnil sa v danom prípade postup podľa čl. II ods. 2 rozvrhu práce, v zmysle ktorého sa zabezpečilo náhodné pridelenie veci sťažovateľa jednému zo senátov najvyššieho súdu uvedeného v osobitnej časti rozvrhu práce.

38. V danom prípade podľa názoru ústavného súdu niet objektívnejšieho a transparentnejšieho postupu pri pridelení vecí sťažovateľa senátom najvyššieho súdu, ktorým by sa vylúčilo akékoľvek ovplyvňovanie, ako postup uplatnený v tomto prípade, a to náhodné pridelenie veci pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom. Uvedené pravidlo bolo vopred známe, zrozumiteľné, v súlade so zákonom o súdoch a rozvrhom práce. Naopak, dožadovanie sa sťažovateľa, aby vo veci rozhodoval ten istý senát, ktorému bola náhodným pridelením veci prerozdelená sťažnosť, ktorou sťažovateľ napadol uznesenie špeciálneho súdu o vzatí do väzby, je bez akejkoľvek opory v zákonných ustanoveniach a pravidlách pridelenia vecí senátom najvyššieho súdu

upravených v rozvrhu práce. V ustanoveniach zákona o súdoch nie je explicitne upravený spôsob pridelenia sťažností proti rozhodnutiam o väzbe v tej istej trestnej veci, preto je na predsedoch príslušných sťažnostných (nadriadených) súdov, akým spôsobom budú prerozdeľovať tieto podania jednotlivým senátom za dodržania podmienky, že spôsob prerozdeľovania nebude v rozpore so zákonom a nebude predstavovať možnosť ovplyvniť pridelenie veci konkrétnemu senátu, resp. sudcovi.

39. K porušeniu práva na zákonného sudcu dôjde, ak bude určený buď v rozpore s rozvrhom práce alebo síce v súlade s ním, ale na základe takého jeho ustanovenia (pravidla), ktoré odporuje zákonu (II. ÚS 16/2011). Preskúmaním námietky sťažovateľa ústavný súd nezistil, aby postup najvyššieho súdu bol svojvoľný, účelový a v tomto prípade rozporný so zákonom a rozvrhom práce, v dôsledku čoho konštatuje zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti sťažovateľa a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

40. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie uznesenia najvyššieho súdu, priznanie primeraného finančného zadost'učinenia a trov konania), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2017